

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός, θνήσκει αιμα
δαίτη πόνος, δὲ τραβᾷ τὴν
ἀλήθεια — ΕΣΚΑΡΣΕ.

Κάθε γλώσσα ἔχει τοὺς φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 3 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1910

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 373

Από τὸ σημερινὸ τὸ φύλλο ὁ
«ΝΟΥΜΑΣ» θὰ πουλιέται στὰ
κioskia **ΕΙΚΟΣΙ ΔΕΦΤΑ**. Ἡ
συνδρομὴ του εἶναι

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη
10 ὀρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν **12 1)2**
ῥο. χρ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- PIERRE BAUDRY. Ἀ Κοτίς Παλαμάς.
- Η. Σ. ΔΕΛΤΑ. Γράμμα στὸ Νουμά.
- ΑΡΙΣΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες τοῦ Γερο-
δύμου (συνέχεια).
- ΙΩΑΝ. Σαμοθράκη (συνέχεια).
- ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ Ἐπὶ τῆς «Φλογέρας τοῦ Βα-
σιλιά».
- ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ. Τὰ Σαβοῦνδρα τοῦ «Νουμά».
- ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Ἐπὶ τῆς «Φλογέρας».
- ΑΥΔΟΣ ΠΟΔΑΡΙΘΟΥ. Ἐπὶ τῆς «Φλογέρας» ἐνὶ συνέσει στὸ
Βελιγράδι.
- ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ. Ὁ ἔκτονος τοῦ ποιητῆ.
- ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ. Σποκιμένες ψυχὴς (συνέ-
χεια).
- ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.
- ΕΙΚΟΝΕΣ Karl Krumbacher—Σκηπτός Πασαγιάννης.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ κ. Ἀλέξ. Πάλλης ἔστειλε στήν ἀδερφή του
Κρουμπάχερ τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

Λίδερπουλ, 16 τοῦ Δεκεμβρίου 1909

Εὐγενικὰ Κυρία,

Μὲ βαθιὰ λύπη ἄκουσα τὸ θάνατο τοῦ ἀ-
γαπημένου ἀδερφοῦ σας καθ. Krumbacher,
ποῦ πολὺ τὸν ἐχτιμοῦσα καὶ ὡς ἐπιστήμονα καὶ
ὡς φίλο.

Ἔβαν ἄντρας μ' εὐγενικὸ χαρακτήρα, ἀ-
κούραστος ἐργάτης καὶ πολῦτιμος καὶ ἀληθινὸς
φιλέλληνας. Πάντα θὰ λυπάμαι καὶ θὰ ντρέ-
πουμαι γιὰ τὴν στεργνὴν μέρες τῆς ζωῆς του
τὸν πικρὰναι μ' ἔλεινὸν καὶ συκοφαντικὸν
τρόπο μερικοὶ ὄχι καλοαναθρεμένοι συμπα-
τριῶτες μου.

Ἐκφράζοντας, κυρία μου, σὲ λόγον σας
καὶ στὸν κ. ἀδερφοῦ σας τὰ βαθιὰ μου καὶ εἰ-
λικρινὰ συλλυπητήρια, μένω μὲ μεγάλη ὑπόληψη

ἀφοσιωμένος

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

KARL KRUMBACHER

ΑΠΟ ΤΗ 'ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ,

Κ' εἶδαν τὴ Θήβα ἀνάμεισι σὴ Βοιωτία, καὶ ἀπάνου
στὰρχαῖο τὸ Κάστρο· τῶχτις μαγεύτρα μιά ὁμομία,
Λύρα, ἐσύ, δυνατώτερη καὶ ἀπὸ Κυνκλώπων χέρια.
Κοντὰ στὸν ποταμὸ Ἰσμηνὸ τὴν εἶδαν τὴ Θήβα
περίφημη καὶ ἀπ' τὰ κακὰ ποῦ ἀλύπητα σοριάσαν
ἀπάνου της καὶ ἀπανωτά, τῶνα πὺ μᾶυρο ἀπ' τᾶλλο,
πολέμαρχοι ἑλοδοθευτές, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Σύλλας,
καὶ Μακεδόνες καὶ Ρωμαῖοι καὶ Ὀἶνοι καὶ Γότθοι
καὶ ἄλλοι,

τᾶλόγατα τοῦ Ἀλάριχου, τοῦ Βούργαρου τὰ πόδια.
Τὴ Θήβα εἶδαν περίφημη καὶ ἀπ' τὰ παιδιὰ της τῶρα
ποῦ τὴν πορφύρες ἀκριβὲς δὲν τὴν δουλεύουν τῶρα
μὲ τῶν πολέμων τὰ αἵματα, ποῦ τὴν πορφύρες τῶρα
δουλεύουν πολυγύρηντες μὲ τᾶπαλὰ μετᾶξια.

Μὰ ἡ Θήβα τότε ξέχασε μεγάλο στοὺς μεγάλους
τὸν κύκνο της καὶ ταπεινὴ τὰ ταπεινὰ γυρεύει
καὶ τᾶπλαστα καινούρια της τραγοῦδια τὰ ταιριάζει
μὲ τᾶργαλειοῦ της τὸ ρυθμὸ, δουλεύτρα χερσοχέρα.
Καὶ εἶδαν τὴ Θήβα. Καὶ καθὼς κοντόφωτα εἶχαν
μάτια

ποῦ τᾶκανε καὶ σπάρζαν τοῦ βασιλιᾶ τους καὶ ὁ ἴσκιος,
καὶ καθὼς εἶχαν καὶ ταυτιὰ βαριά, βάρβαροι πάντα,
μόνο γὰκοῦν τοῦ βούκινου τοῦς ἴχους γυμνασμένα,
καὶ τᾶγρια τῶν πολέμαρχων προστάματα, δοσμένα
σ' ἄμοιαστες γλώσσες, ἀπὸ δῶ φερμένες καὶ ἀπὸ κείθε,

δὲν εἶδαν, μὴδὲ ἀκούσανε τὸ φάντασμα τὸ μέγα
τ' Ἀσκραίου τοῦ γᾶλτη ποῦ γυροῦν χονγιάζοντας τὴ
βράδια

κατὰ τῆς Δίρκης τὰ νερά καὶ τὰ πικρὰ ἀνταμώνει
δάκρυα μὲ τὴν μουρμουριστὴν ἀγγὴ καὶ τὴν θολώνει,
καὶ κλαίει τὴ Θήβα θλιβερὰ γιὰ τὴν κρατὴ τὴ χέρη
μὲ τοῖρινά καὶ χερσινὰ καὶ ταυριανὰ νὰ ξέσση
ὁ διαλεχτὸς ὁ ἀκριβοῦς τοῦ τραγοῦδιου, καὶ κλαίει
μαζὶ τῆς ζήσης τὰ δεινὰ, τὸν ξεπεσμό τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τῆς γυναικὸς τὴν φρενιὰ καὶ τῆς δουλειᾶς τῆν

πίσσα,
καὶ ἔσπερα καὶ τὴν ἀφραση τῆν ἀπορία τῆς Φύσης,
τῆς λάμας, ποῦ εἶν' ἀπὸ λιμοῦ καὶ λοιμικῆς καὶ
μύρας

καὶ κλαίει ἀμάχες καὶ σκληριὰ καὶ σπυροῦς καὶ ἀλλέ-
θρας

μύρας κατὰ τοῦ τόπου τῆς καὶ τῆς Ἑλλάδας ὅλης
ποῦ σὸν τὸ χέρι σὸν Χεῖρὸ καὶ τὸν ἀπάνου σὸν ἄλλο
τᾶχτις, καὶ σῆμα

ἄλλοτρες κληῖρες καὶ φρενὴς ἀπὸ βορρᾶ ἀπὸ δύση.
Καὶ κλαίει τὴν πὸ κακὴ σκληριὰ καὶ τὸ χαμὸ τὸ μέγα
ποῦ εἶναι γραφίω, γλήρος ἀργὰ, τὰ φέση ἀπ' τῆς
Ἰσθμίας

τὰ τρισβαθὰ... Καὶ νά! καὶ νά! τὴν ὄρα τοῦτῃ ἀν-
χίσει

καὶ πολεμᾷ νὰ ξαπλωθῆ σὰ νύχτα ποῦ τὴν ἔχει
ξαπολιτὴ μὲ κόλαση, καὶ πρωτοξεμνιτίζει
στὰρμένια ἀκροσύνουρα, τοῦ Πέρον κληρονομῆς,
ἔσπερα ἀπ' τὸ Σαρρακηνὸ, τὰ τον,κατάρρα! ὁ Τοῦρκος!

Εἶναι οἱ πηγὲς πολύγροντες καὶ εἶναι τὰ κεφαλάρια
καὶ ἀστέρητα καὶ ἀσῆγητα μὲ τὸ μουρμούρισμά τους.
Καὶ τὴν μουριὰς ποτίζουσι καὶ ἀπ' τὴν ἰτιὰς περγᾶνε
καὶ γοργοπαιγνιδίζουσι μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά τους
δοσὸ νὰ πάνε στοὺς βυθούς τῆς Δίρκης νὰ χυθῶνε.
θυμώνοντάς τῆν, πλαστουργῆς ἀγγὲς, καὶ κεφαλάρια.

Δίρκη, χαρὰ σου! ἂν ἄλλαξες τᾶρχοντικὸ δρομὸ σου
καὶ κρᾶξσαι Πλακιώτισσα, καὶ ἐγὼ ἡ φλογέρα ἡ ξένη
σὲ λέω καὶ ἐγὼ Πλακιώτισσα τραχιά, καὶ ὠριοστολίζω
μὲ τοῦ ρυθμοῦ τὴ δύναμη καὶ μὲ τὴ μουσικὴ μου
τὸ νιὸ σου τῶνομα καὶ ἀγάμια ἀγάμια τὸ ἐτοιμάζω
γιὰ τὰ καινούρια ριζικά ποῦ θὰ ἴθουνε νὰ σ' εἴθουν,
καὶ ἐσὲ καὶ ἐμᾶς δὲπᾶχουμε μὲ σένα μὲ πατριδα.
Ἔτσι γυμνὸς καὶ ἀστόλιστος τοῦς τοίχους μᾶς κα-
λύβας,

ἄσπροι καὶ ἂν εἶν' ἡ ἀπὸ καπνὰ καὶ ἂν εἶναι μαυρισμένοι,
γνοιασμένα μ' ἀγροιολῶνδα στολίζει κάποιον χέρι
γιὰ κάποιον ταῖρι νιόνυφων ποῦ ἐκεῖ θὰ ξεφυχίσση.